

ล้านนา 4 วาสนา กับ ท่านอา ของอดีต คู่หมั้น

給前任他叔冲喜

ลวี่ย่า 绿药 เจียน
อวี่ เปา

106

จิ๋วจิ้งไม่พูดอะไร ย่อตัวนั่งลงเบี่ยงหน้ากู่เจี้ยนหลี่ เทยาแก้คัน ใส่ฝ่ามือแล้วทาลงบนน่องของนางอย่างเอาใจใส่ ในทรวงอกรู้สึกเจ็บ เหมือนมีอะไรกัดกิน เขาเบือนหน้าออก ขมวดคิ้วน้อยๆ ขณะไอบาๆ สองที

กู่เจี้ยนหลี่ก้มหน้ามองเขา น้ำตาไหลพราก นางเอ่ยพลางสะอึก สะอื้น "ท่านหยุดเตะตัวข้าได้แล้ว และท่านก็อย่าสัมผัสสิ่งน่ารังเกียจนี้ อีกเด็ดขาด ข้าเคยอ่านตำราแพทย์ในนั้นบอกว่าในสามคนที่เป็นไข้ทรพิษ จะมีสองคนที่ไม่รอดชีวิต เดิมที่ท่านก็สุขภาพไม่ดี..."

"ตายเร็วตายช้าไม่มีอันใดแตกต่างกัน" จิ๋วจิ้งพูดโดยไม่คิด

"ไม่เอา" กู่เจี้ยนหลี่ส่ายหน้า

จิ๋วจิ้งททายที่น่องให้นางเสร็จก็ปิดฝาขวดยา เขาไม่ได้ลุกขึ้น แต่ ซ้อนตามองนางพลางกล่าวว่า "ข้าตายแล้วเจ้าก็กลับบ้านได้ กลับไปหา

ตาเฒ่ากู่จี้หยวน ตาเฒ่ามันน่าจะหาบ้านสามี่ใหม่ไว้แล้วสิบกกว่าบ้าน
รอให้เจ้าเลือกอยู่ก็เป็นได้"

"พูดจาเหลวไหลเลอะเทอะอะไร..." กู่เจี้ยนหลีบ่นมึ่มงำ "กำลังคุย
เรื่องใช้ทรัพย์สินกันอยู่ชัดๆ!"

จี้กู่จี้ง้อยด้วยน้ำเสียงสบายๆ "สมัยเด็กข้าเคยเป็นแล้ว ไม่เป็น
อีกหรอก"

"ท่านหลอกหลวง คนที่เคยเป็นใช้ทรัพย์สินหากโชครึ่รอดตายก็จะมี
รอยแผลทั่วทั้งหน้า บนหน้าท่านเห็นชัดว่าไม่มีรอยอะไรทั้งสิ้น"

จี้กู่จี้ง้อยยงนานแล้วรู้สึกเมื่อยอยู่บ้าง จึงนั่งขัดสมาธิลงกับพื้น
อย่างเกียจคร้าน มีอวางบนข้อเท้า เขี่ยดมูมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มก่อนจะ
เอ่ยถาม

"เจ้ายังจำได้หรือไม่ว่าเมื่อวานเจ้าเฝ้าสุรา บอกว่าข้าหน้าตาเฝ้ายวน
เกินไปไม่เหมือนบุรุษ"

นัยน์ตากู่เจี้ยนหลีขยับกลอกเบาๆ ท่ามกลางหยาดน้ำที่ปกคลุม
ดวงตา สายตาดิิดจะหลบเลี่ยง

เมื่อคืนข้าพูดคำนี้กับเขาจริงๆ? ข้ายังพูดความจริงอะไรอีกบ้าง
ความทรงจำเมื่อคืนของนางขาดๆ หายๆ จำได้บางส่วน แต่กลับลืม
บางส่วนไป

"ข้าจำไม่ได้แล้ว..." กู่เจี้ยนหลีแก้ตัว

"เดิมทีข้าไม่ได้หน้าตาเช่นนี้ มีรอยแผลทั่วทั้งหน้าจริงๆ คนเหล่านั้น
ที่ถูกข้าฆ่าตายส่วนใหญ่เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผลนั้นของข้าแล้ว
ก็ตกใจตาย ไม่ต้องให้ข้าลงมือโดยสิ้นเชิง ต่อมาภายหลังข้าได้เสาะหา
คนที่มีใบหน้านางดงามมาจำนวนมาก ทั้งหญิงและชาย แล้วลอกหนัง

พวกเขาออก ใช้วิชาลับของหน่วยเสวียนจิ้งเย็บต่อกันเป็นหน้ากาก
หนังมนุษย์อันนี้" จี๋อู๋จิ้งเลียริมฝีปากอย่างเชื่องช้า ปลายลิ้นหยุดตรง
มุมปากชั่วขณะหนึ่ง หางตาจิ้งจอกชี้ขึ้นน้อยๆ พลันเกิดเป็นความวิจิตร
เย้ายวนถึงขั้นปั่นป่วนโลกมนุษย์ เขาใช้นิ้วมือลูบไฝสีแดงที่ได้ตามด้วย
ท่าทางสบายๆ ก่อนเอ่ยต่ออย่างจริงจัง "ดูสิ ตรงนี้ก็คือจุดที่เย็บพลาดไป"

กู่เจี้ยนหลีไต่ยีนแล้วก็ตะลึงงัน

จี๋อู๋จิ้งมองดวงตาคลอนน้ำที่ฉายแววอึ้งงันของนาง ครู่ใหญ่ถึงได้
ก้มหน้าลง เปล่งเสียงหัวเราะหุ่ตั่วแผ่วเบาออกมา

กู่เจี้ยนหลีพลันได้สติ รู้ว่าถูกเขาแกล้งเข้าอีกแล้ว นางมุ่นหัวคิ้ว
พลงพุดอย่างไม่พอใจ "เหตุใดท่านชอบพุดจาเหลวไหลอยู่เรื่อย!"

จี๋อู๋จิ้งกลับเพียงแค่มิ้ม "หรือเจ้าไม่เคยได้ยินว่าเจ้าเจ้าเล่ห์โหดเหี้ยม
พุดจาไม่มีความจริงแม้แต่คำเดียว"

กู่เจี้ยนหลีไม่เอากเสวนากับอีกฝ่ายแล้ว บทสนทนาเมื่อครู่นี้ทำให้
นางนึกถึงภาพคนป่วยที่มีรอยแผลเต็มหน้าตามที่บรรยายไว้ในตำราแพทย์
ขึ้นมาอีกครั้ง

แค่คิดถึงว่าหนทางเบื้องหน้ามีเพียงสองทาง ผลลัพธ์ที่แย่ที่สุดคือ
ถูกใช้พรพิฆรฆมานจนตายทั้งเป็น ส่วนผลลัพธ์ที่ดีคือสู้พิษไข้ได้แต่ก็จะ
เหลือรอยแผลไว้เต็มหน้า...

กู่เจี้ยนหลียกมือทั้งสองกุมแก้ม ทั้งกลัวทั้งคับข้องใจ นางไม่มีอารมณ์
จะสนใจจี๋อู๋จิ้งแล้ว เพียงอยากเดินไปด้านข้าง หยิบเสื้อผ้ามารวม ทว่า
นางเพิ่งจะก้าวได้ก้าวเดียว ชายหนุ่มที่นั่งขัดสมาธิอยู่เบื้องหน้านางกลับ
พลันยกมือจับขานางไว้

จี๋อู๋จิ้งขมวดคิ้วจับต้นขา กู่เจี้ยนหลีแยกออกแล้วเอ่ยถาม "เป็นตั้งแต่

เมื่อไร"

กู่เจียนหลี่ก้มหน้ามองปราดหนึ่งก่อนตอบว่า "เสียดสีตอนขี่ม้า"

จี๋อู๋จิ่งลุกขึ้น หยิบชุดตัวขาวที่พาดอยู่บนราวไม้หวงฮวาลีมาห่อตัว กู่เจียนหลี่ แล้วซ่อนตัวนางเดินไปยังห้องติดกันที่เพ็งเก็บกวาดเรียบร้อย ฝนด้านนอกเบาบางแล้ว จี๋อู๋จิ่งอุ้มหญิงสาวเดินเลาะใต้ชายคา เพื่อไม่ให้ถูกฝน

กู่เจียนหลี่มองสายฝนที่ไหลลงมาตามชายคา สายตาเหม่อลอย อยู่บ้าง จวบจนเข้ามาในห้องแล้วนางถึงได้เก็บสายตากลับมา มองจี๋อู๋จิ่ง ที่อยู่ใกล้แค่คืบพลางเอ่ยถาม

"ตกลงว่าท่านเคยเป็นไ้ใช้ทรัพย์สินหรือไม่"

"เจ้าเดาสี" จี๋อู๋จิ่งเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ

ครั้นจะเดา...กู่เจียนหลี่ห่มปากแน่นไม่เปล่งเสียง กลับตอบเสียบๆ ในใจเช่นนี้

จี๋อู๋จิ่งวางนางลงบนเตียงแล้วหยิบยาทาแผล นำผ้าชุบยาาก่อนจะ แหวกชุดตัวขาวที่ห่อตัวนางออก สายตากวาดมองตุ่มพุพองเป็นจำแดง บนต้นขาเรียว จากนั้นก็เลื่อนสายตาขึ้น จับขาทั้งสองข้างของนาง แยกออกจากกัน

"ข้าทำเองก็ได้!" กู่เจียนหลี่ตกใจจึงรีบหุบขา ทุกครั้งที่อยู่ในท่า กางขาเช่นนี้ต่อหน้าจี๋อู๋จิ่ง ในใจนางมักจะรู้สึกว่ารุนแรงนัก

"อย่าดื้อกับข้า" จี๋อู๋จิ่งตีต้นขานางไปที่หนึ่ง ขาของกู่เจียนหลี่ เรียวงาม ไม่มีเนื้อและไขมันส่วนเกิน ทว่าครั้นฝ่ามือของชายหนุ่ม พาดลงไป ผิวขาวราวกับหิมะกลับกระเพื่อมปานระลอกคลื่น

จี๋อู๋จิ่งใช้ผ้าที่ชุบยาแล้วแปะต้นขาด้านในของนางตรงจุดที่ถูก

อานม้าเสียดสีอย่างระมัดระวัง ก่อนจะใช้ทองนิ้วกดทั้งสี่มุมของผ้าเปียกให้เรียบ ขณะเก็บมือกลับหลังมือบังเอิญสัมผัสผืนนุ่มผ่านทางแกนขึ้นในตัวสันสีฟ้าอ่อนชั้นบางๆ

ร่างของกู่เจี้ยนหลี่แข็งทื่อไปในพริบตา นางตะลึงลานตึงผ้าห่มที่อยู่ด้านข้างมาคลุมตัวท่อนล่างโดยไม่ส่งเสียงใด สายตาหลบเลี่ยงแสวงหาเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จีอูจิ่งมองหลังมือตนเองปราดหนึ่ง ไม่ได้พูดจาเหลวไหลกับนางอีกเพียงกล่าวว่า "เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว นอนเถอะ"

จีอูจิ่งลุกขึ้นไปดับตะเกียงในห้องก่อนไปดูอาการของจีจิงโล่วที่ห้องติดกัน

ในความมืดกู่เจี้ยนหลี่ลื้มตามองเพดานเตี้ยด้วยอาการรุงรังสับสนไม่ว่าอย่างไรก็หลับไม่ลง

ใช้ว่านางไม่เคยประสบความลำบาก กว่าครึ่งค่อนปีที่ผ่านมานางเกือบจะสิ้นชีพอยู่หลายครั้ง แต่ทุกครั้งนางล้วนฝ่าฟันผ่านมาได้ด้วยความใจเย็น ทว่าครั้งนี้ต่างออกไป ศัตรูในคราวนี้คือไข้ทรพิษ หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นชะตากรรม จะรอดชีวิตได้หรือไม่ล้วนขึ้นอยู่กับโชคชะตา การต้องรอลุ้นพรครั้งนี้ให้ความรู้สึกถูกกระทำเกินไป และทรมานเกินไปเช่นกัน

'แอ็ด' ประตูห้องถูกผลักเปิดเบาๆ

กู่เจี้ยนหลี่รู้ว่าเป็นจีอูจิ่งเข้ามาแล้ว นางไม่ยากฟังเขาจงใจพูดยาวโมโหอีก จึงหลับตาแก้งหลับ นางรู้สึกได้ว่าเขาเดินมาใกล้ทีละก้าว จนสุดท้ายมานั่งลงข้างเตียง ครั้นได้กลิ่นยาอันคุ้นเคยจางๆ นางก็ยังแน่ใจว่าเป็นจีอูจิ่ง

กู่เจียนหลี่ไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายกำลังทำอะไร รู้เพียงว่่าเขานั่งอยู่ข้างเตียง เนิ่นนาน

นางแก้งหลับ ระหว่างที่ลมหายใจดังสม่ำเสมอก็เริ่มรู้สึกง่วงขึ้นมา จริงๆ กระทั่งเกือบจะหลับแล้ว ครึ่งหลับครึ่งตื่น นางรู้สึกได้ว่่าไรว่่า ชายหนุ่มเขยิบมาจรดจูมพิตที่มุ่มปากเบาๆ

กู่เจียนหลี่หัวใจหยุดเต้นไปจ้งหะหนึ่ง ในทรวงอกอึดอัดบีบรัด ทันใดนั้นหัวใจก็เต้นเร็วขึ้นอย่างอธิบายไม่ได้ เต้นโครมครามระรัว

นางไม่ได้ลืมตา แก้งหลับต่อ ผ่านไปสักพักก็เคลิ้มหลับไปจริงๆ ในที่สุด

เช้าวันรุ่งขึ้นกู่เจียนหลี่ถูกความคันปลุกให้ตื่น ขณะย้งสะลึมสะลือ ไม่ตื่นดี นางจึงยกมือเกาเสงเดช ทว่่าข้อมือกลับถูกผู้นกมไ่ว้นขยับไม่ได้ อาการคันบนร่างยิ่งหนักขึ้น

"ตื่นได้แล้ว" จี้จู่จี้จ้งผลักตัวนาง "ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว หักห้ามตนเอง อย่าไปเกา"

กู่เจียนหลี่ลืมตา มองอีกฝ่ายอย่างจ้งใจพลางพูดเสียงอ่อย "ทรมาน มากจริงๆ..."

จี้จู่จี้จ้งหยิบยาแก้คันมาใหม่ ทาตัวให้นางเข้าไปซ้ามา ตุ่มแดงบน ตัวนางเพิ่มขึ้นจากเมื่อกวนอยู่บ้าง

ตื่นแล้วย่อมจะทรมาน สู้นอนหลับไม่รับรู้อะไรเสียย้งดีกว่า กู่เจียนหลี่หลับตาลงอีกครั้ง บังคับตนเองให้นอนต่อสักครู่

ยามตื่นมาอีกครั้ง จี้จู่จี้จ้งก็ไม่อยู่ในห้องแล้ว นางลุกขึ้นนั่งอย่าง เปลืองแรง ค้นพบด้วยความประหลาดใจว่่าร่างกายปราศจากเรียวแรง

เมื่อวานยังดีอยู่แท้ๆ...แสดงอาการเร็วปานนี้เชียว?

กู่เจี้ยนหลี่ก้มหน้า ทำให้ตนเองใจเย็นลงแล้วค่อยๆ ยอมรับความจริงที่ว่านางเป็นไข้ทรพิษจริงๆ แต่ไม่มีแรงเท่านั้นเอง ต่อไปยังมี ความทรมาณที่มากกว่ารอนางอยู่

นางพริ้วลมหายใจ เลิกผ้าห่มลงจากเตียงแล้วเดินออกไปอย่าง เชื่องช้า

ด้านนอกห้องฟ้าปลอดโปร่งเป็นสีคราม ผ่นहांใหญ่ชะล้าง ผุ่นละออง สีท้องฟ้าสว่างสดใสกว่าปกติ กู่เจี้ยนหลี่อดไม่ได้ที่จะยืมจน ตาไค้ อารมณ์พลอยดีขึ้นมาก บัดนี้นางไม่ได้หวาดกลัวเท่ายามได้รู้ ข่าวร้ายเมื่อวาน ปล่อยวางและสงบลงพอสมควรแล้ว

กู่เจี้ยนหลี่ยืนอยู่ใต้ชายคาครุ่นหนึ่งถึงค่อยเดินไปยังห้องที่อยู่ติดกัน หัวกล่่งข่าวที่จื๋อข่าวางไว้หน้าประตูเข้าไปด้วย

จื๋อจื๋อไม่ได้อยู่ในห้องนี้เช่นกัน

จื๋อจื๋อตื่นแล้ว กลอกตามองมายังกู่เจี้ยนหลี่

"จื๋อจื๋อตื่นแล้วหรือ" กู่เจี้ยนหลี่แยมยิ้มอ่อนโยน วางกล่่งข่าว ลงบนโต๊ะเล็กตรงหัวเตียง จากนั้นก็หยิบนมแพะกับโจ๊กเนื้อออกมา พลังเอ่ยถามว่า "เอานมแพะหรือโจ๊กเนื้อ"

จื๋อจื๋อขมวดคิ้ว เอ่ยด้วยเสียงอ่อนแรง "ท่านมาทำอะไร"

"มาป้อนข้าวป้อนยาชิงโล่วของข้า"

จื๋อจื๋อแค้นเสียงเย็น "ไปไกลๆ เลย น่ารำคาญ"

"ไม่ไป" กู่เจี้ยนหลี่ยิ้มพลงจิ้มจุ่มเด็กชาย

แขนเสื้อสีขาวหิมะของนางเฉียดผ่านใบหน้าจื๋อจื๋อ ครั้นเด็กชาย มองเห็นตุ้มแดงบนข้อมือกู่เจี้ยนหลี่ ประกายในดวงตาสุกสว่างแผ่แว

ต่อต้านและรำคาญคุณั้นของเขาก็พลันหยุดชะงัก

เขาเบิกตาโตเอ่ยถาม "ท่านติดไข้จากข้าแล้ว?"

กู่เจียนหลี่หลุบตาพลงเป่าไฉ่ แล้วยื่นช้อนไปจ่อปากจีซิงโล่ว ก่อนจะกล่าวว่า "หากไม่ยอมให้ข้าป้อนข้าวกีรับตีขึ้นจนจับช้อนเองได้"

จีซิงโล่วอยากจะพูดบางอย่าง ขณะปากน้อยๆ เพิ่งอ้าออกก็ถูก กู่เจียนหลี่ยัดไฉ่กุ่มๆ เนียนละเอียดเข้ามา เขาได้แต่ขมวดคิ้วกลืนลงไป ครั้นอยากจะพูดอะไรอีก ไฉ่อีกคำก็ถูกป้อนเข้าปาก หลังถูกป้อนเช่นนั้นได้ไม่กี่คำเด็กชายก็อ้าปากรอกู่เจียนหลี่ป้อนข้าวให้เงิบๆ เพราะเขา หิวแล้วจริงๆ

กู่เจียนหลี่ป้อนไปได้ครึ่งชามก็หยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับมุมปากให้ อีกฝ่าย

จีซิงโล่วมองนางด้วยสายตาพิศพลางกล่าวว่า "ถ้าผู้อื่นทำให้ข้า ติดไข้ ข้าจะฆ่าเขาเสีย!"

รอยยิ้มที่มุมปากกู่เจียนหลี่ยิ่งกดลึก "แต่จีซิงโล่วมิใช่ผู้อื่น เป็นลูก ของข้านี่"

"หึ" จีซิงโล่วเหลืออกตา "แม่นางน้อยอายุเพิ่งสิบห้า!"

เห็นท่าทางแค้นหัวเราะของเด็กชายที่ราวกับโขกมาจากจีซิง โล่ว กู่เจียนหลี่ก็ยิ่งไปเล็กลง นานึกขึ้นได้ว่าตนเองไม่ใช่มารดาของจีซิงโล่ว จริงๆ จีซิงโล่วมีมารดาของเขาเอง

นานึกถึงมารดาบังเกิดเกล้าของจีซิงโล่วกับจีซิงหลั่นอย่างอดไม่ได้ น่นเป็นสตรีแบบใด หน้าตาเป็นเช่นไรกัน

กู่เจียนหลี่พินิจมองใบหน้าของจีซิงโล่ว ปากและจมูกของเด็กชาย มีเค้าโครงของจีซิงอยู่บางส่วน ทว่าดวงตากลับไม่เหมือนแม้แต่บ่อย

ดวงตาของเขาเหมือนมารดาบังเกิดเกล้าอย่างนั้นหรือ

กู่เจี้ยนหลินนึกถึงใบหน้าประดับยิ้มหวานซึ่งของจีชิงหลัน จีชิงหลันกับจีชิงโล่วหน้าตาไม่เหมือนกันสักนิด และจีชิงหลันเองก็ไม่เหมือนกับจีอู่จิงโดยสิ้นเชิง แสดงว่าเด็กหญิงย่อมจะหน้าตาเหมือนกับมารดาบังเกิดเกล้าของนาง

"นี่ ท่านโกธรหรือ" จีชิงโล่วถาม

กู่เจี้ยนหลินได้สติกลับมา นางส่ายหน้ายิ้มๆ

จีชิงโล่วถามอีกรอบด้วยอารมณ์ไม่แน่ใจ "ท่านติดใจจากข้าแล้วจริงๆ?"

กู่เจี้ยนหลินกุมมือน้อยๆ ของเด็กชายไว้ พูดด้วยท่าทางจริงจัง "ชิงโล่ว พวกเราต้องพยายามด้วยกัน เอาชนะแล้วเดินออกจากห้องนี้ไปด้วยกันนะ"

จีชิงโล่วจ้องมองนางอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะเอ่ยทีละคำ "ครึ่งซามกีนไม่อืม แม้แต่น้อย!"

กู่เจี้ยนหลินจึงหันไป ก่อนจะยกโจ๊กเนื้อมาป้อนเขาต่อ

107

ชาวเมืองหย่งอันจิตใจจะส่ำระส่าย หากเห็นผู้อื่นมีไข้มีอาการไอ
จะหลบหลีกทันที ล้วนกลัวว่าคนถัดไปที่ติดไข้ทรพิษจะเป็นตนเอง

ในเวลานี้ได้มีคำเล่าลือหนึ่งแพร่ออกมา

...จีหลันปีศาจต่งฮาร์ฟี่น้องซิงบัลลังก์สวรรค์มีอาจ๋อภัย โอโรสสวรรค์
ไม่ตั้งอยู่บนความถูกต้อง ได้หล้าไม่สงบสุข ไข้ทรพิษครั้งนี้ก็คือความพิโรธ
จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์

จีหลันโมโหจัด พร้อมกับที่ส่งคนไปควบคุมโรคระบาดอย่างกวัดข้น
ก็ไม่ลืมเพิ่มกำลังคนสืบหาตัวคนแพร่ข่าวลือ เขาไม่เชื่อเด็ดขาดว่าข่าวลือ
จะผุดมาจากอากาศ ต้องมีใครคอยกระพืออยู่เป็นแน่!

บนทางเล็กเปล่าเปลี่ยวสายหนึ่ง เจาคนสองคนลอบพูดคุยกัน
ในที่ลับได้ไม่กี่คำ คนหนึ่งก็ฉกตัวเลี้ยวเข้าไปในลานเรือนจากประตู
บานเล็กที่ด้านข้าง อีกคนมองดูสถานการณ์รอบๆ ก่อนเดินออกจากตรอก

ด้วยท่าทางเฉยเมย เขาก็คือจีเสวียนเค่อ

ขณะจีเสวียนเค่อเดินผ่านหอสื่อจีนก็อดหยุดฝีเท้าลงไม่ได้ เนื่องจาก
การแพร่ระบาดของไข้หวัดพิษ ยามนี้ตลาดในเมืองหย่งอันจึงเงียบเหงา
คนค้าขายน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด ร้านค้าเกินครึ่งปิดประตู พ่อค้าหาบเร่
ตั้งแผงลอยเหล่านั้นก็ยังไม่เห็นแม้แต่คนเดียว

จีเสวียนเค่อเงยหน้า มองคำว่า 'หอสื่อจีน' ที่ทรงพลังมีชีวิตชีวาอยู่
ครู่ใหญ่ถึงก้าวเท้าเดินเข้าไป การค้าไม่สู้ดี ในร้านไม่มีลูกกวาดแบบใหม่
เหลือเพียงลูกกวาดสื่อจีนซึ่งเป็นสินค้าขึ้นชื่อประจำร้าน

จีเสวียนเค่อซื้อลูกกวาดสื่อจีนมาหนึ่งกล่อง เขาเปิดกล่องมอง
ลูกกวาดหลากสีในนั้น ตรงหน้าปรากฏภาพกู่เจี้ยนหลิมปากยกโค้งขึ้น
อย่างมีความสุขยามส่งลูกกวาดเข้าปาก

ครั้นกลับถึงจวนกวงผิงป้อ จีเสวียนเค่อไม่ได้กลับที่พักของตนเอง
แต่ตรงไปที่เรือนของจีอู่จิ้งก่อน เขายืนอยู่ตรงกำแพงบังตาแล้วเอ่ยถาม
นางเซิงที่ผ่านมาพอดี

"ท่านอาห่าอยู่หรือไม่"

นางเซิงพยักหน้า จีอู่จิ้งย่อมนอยู่ เดิมที่เขาถือออกไปข้างนอกน้อย
เหลือเกิน ไม่กี่ครั้งที่ออกไปนั้นแทบจะเป็นเพราะกู่เจี้ยนหลิทั้งสิ้น

เนื่องจากมีจีอู่จิ้งอยู่ จีเสวียนเค่อจึงกล้าก้าวเข้าเรือนหลังไปหา
กู่เจี้ยนหลิ เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มบ่มปามที่จะมาคุกเข่าอย่างทูลทุกเลเพื่อทวง
ภรรยาจากท่านอาอย่างน่าขันเช่นในยามนั้นอีกต่อไป ยามนี้รู้จักการเลี้ยง
คำครหาแล้ว

แต่ถึงจะรู้จักการเลี้ยงคำครหา เขาก็ยังคงเป็นห่วงกู่เจี้ยนหลิ
อยากจะพบนางสักหน่อย แม้ทำได้เพียงมองจากไกลๆ สักแวบก็ยังดี

สองสามวันมานี้เขาเหน็ดเหนื่อยตรากตรำไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน ทว่า
ยามลึมหาดลับตา ภาพที่ปรากฏตรงหน้าล้วนเป็นกู่เจียนหลี่

นางสบายดีอยู่หรือไม่ ยามชมหรือไม่ นางกลัวหรือไม่

จีเสวียนเค่อเดินตามฉางเซิงทะลุผ่านประตูลายน้ำเต้า มองไป
แวบแรกก็เห็นกู่เจียนหลี่

วันนี้อากาศไม่เลว กู่เจียนหลี่จึงเดินออกจากห้องมายืนตากแดด
อยู่ใต้ชายคา นางออกจากห้องก็ทำได้เพียงยืนใต้ชายคาครู่เดียว ไม่กล้า
เดินไปไกลเกินไปเพื่อไม่ให้ใช้ทรัพย์สินในตัวไปติดผู้อื่น

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า กู่เจียนหลี่จึงมองมาตามเสียง ครั้นเห็นว่า
ผู้มาคือจีเสวียนเค่อ นางก็ตกใจแล้วหันหลังอย่างรวดเร็ว ใบหน้าซีดขาว
พลางกัดริมฝีปาก ดูน่าอนาถอยู่เล็กน้อย

ตุ้มแดงลามขึ้นมาถึงหน้านางแล้ว นางไม่อยากถูกคนนอกเห็นเข้า
ฉางเซิงขมวดคิ้วกล่าวว่า "คุณชายสาม ท่านอย่าเข้าไปเลยขอรับ
ปกติพวกเราก็ไม่เข้าเรือนหลังกัน ใช้ทรัพย์สินติดง่ายเหลือเกิน"

จีเสวียนเค่อไม่พูดอะไร มองกู่เจียนหลี่พลางก้าวเข้าไป หานาง
แสงแดดส่องกระทบร่างทำให้เงาของเขาทอดบนกำแพงประตู

กู่เจียนหลี่มองเงาที่ค่อยๆ เข้ามาใกล้ของชายหนุ่ม จวบจนเขา
ก้าวถึงบันไดชั้นล่างสุด นางถึงได้เอ่ยปาก "คุณชายสาม อย่าขึ้นมา"

จีเสวียนเค่อจ้องแผ่นหลังของหญิงสาวเจี๊ยบๆ เท้าข้างหนึ่งเหยียบ
อยู่บนบันไดชั้นล่างสุด ครั้นได้ยินคำของนาง อย่างก้าวถัดไปจึงไม่ได้ก้าว
ออกมา

เขาก็มองวางลูกกวาดสีจันทน์ไว้บนบันไดแล้วกล่าวว่า "ยามชม กินยา
แล้วก็อมลูกกวาดสักเม็ด"

กู่เจี้ยนหลี่เฝ้มปาก ไม่ส่งเสียงใด

จีเสวียนเค่อค้อยๆ ยึดตัวตรง จ้องมองแผ่นหลังแบบบางของนาง ด้วยสายตาลึกซึ้ง เทียบกับอยู่เคียงคู่กันตลอดไป การที่นางมีชีวิตอยู่ดีนั้น ดีกว่าอะไรทั้งสิ้น

เขากล่าวว่า "สำนักหมอลวงในวังกำลังค้นคว้ามักันอยู่ ยังคงรับสมัครหมอในหมู่ราษฎรจากทั่วสารทิศ ยังไม่ถึงเวลาขอมแพ้"

กู่เจี้ยนหลี่มองเงาของชายหนุ่มที่ทอดอยู่บนกำแพงประตู พยักหน้า น้อยๆ ยิ้มพลางกล่าว "คุณชายสามเปลี่ยนความคิดอีกแล้ว เพียงแต่ที่นี้ไม่ควรอยู่นานจริงๆ คุณชายสามรีบออกไปเร็วหน่อยเถิด อย่าปล่อยให้ติดไข้ทรพิษเข้า"

จีเสวียนเค่อยิ้มขึ้น

ลมหนาวหนึ่งพัดมาถูกระโปรงบนตัวกู่เจี้ยนหลี่ ทำให้ผ้าอันอ่อนนุ่ม แนบไปกับตัวของนาง ชับแน่นในห้องค์เอดูแบบบางไม่ถึงรอบกำมือ

ผอมเกินไปแล้ว

จีเสวียนเค่อปวดใจ เอยขึ้นอย่างห้ามใจไม่ได้ "ติดไข้ทรพิษจากเจ้า แล้วอย่างไร ตายพร้อมกับเจ้าได้ก็นับว่าเกินความปรารถนาแล้ว"

กู่เจี้ยนหลี่ชะงักไปเล็กน้อย นางหลุบตาลง เอยเตือนด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "คุณชายสามระวังวจาด้วย"

จีเสวียนเค่อก้มตัวต่ำ ประสานมือคารวะเนิ่นนาน "อาสะใภ้หากกล่าวได้ถูกต้อง เป็นจีเซ้าพลั้งปากไป โปรดอย่าได้ตำหนิ"

น้ำเสียงหักห้ามใจชุกซ่อนกลิ่นโหมขัดสาต มีทั้งความหวดร้าและความพิโรธ จีเสวียนเค่อยืนตัวตรง หันหลังก้าวเท้ายาวเดินออกไป

กู่เจี้ยนหลี่หลุบต่ายืนอยู่ครู่ใหญ่ถึงค่อยชันดาขึ้น ทันใดนั้นก็

มองเห็นจี๋อุ้งยืนพิงประตูฝั่งด้านในอยู่ด้วยท่าทางเกียจคร้าน สีหน้าเขายากหยิ่งถึงอยู่บ้าง ทำให้คนคาดเดาไม่ถูก ไม่รู้เช่นกันว่ายืนอยู่ตรงนั้นมานานเพียงใด

นางสบตาเขาแวบหนึ่งแล้ววิ่งสายตากลับด้วยความสงบนิ่ง ตะใบหน้าที่เริ่มคันของตนเองเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว ก้มหน้าเดินเข้าไป

ขณะเดินผ่านจี๋อุ้ง เขากลับเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสบายๆ "ลูกกวาดของเจ้าลืมหีบมาด้วย"

กู๋เจียนหลี่ซ่อนตามองเขาปราดหนึ่ง ก่อนจะหันหลังเดินไปที่บันไดเงียบๆ หยิบลูกกวาดสีจันทน์ที่จี๋เสวียนเค่อย่างไว้บนพื้นขึ้นมาแล้วเดินกลับมา ขณะเดินผ่านจี๋อุ้งคราวนี้นางหลุบตาลง เดินตรงเข้าไปในห้องโดยไม่ได้มองเขาอีก

"ฮูหนิน! มีคนส่งสิ่งนี้มาให้ท่านเจ้าค่ะ!" ลีจื่ออู่มกระถางเสาเย่าใบใหญ่ที่หนักอึ้งวิ่งเหยาะๆ เข้ามาก่อนจะวางลงบนบันได ลีจื่อแรงดียิ่งนัก อู่มกระถางที่หนักถึงเพียงนี้แต่กลับไม่หอบเลยสักนิด

กู๋เจียนหลี่หันหน้ากลับไปมองแล้วเดินออกไปอีกครั้ง นางก้มลงมองดอกเสาเย่ากระถางใหญ่ด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ เสาเย่ากระถางนี้ผลิบานดีเป็นที่สุด แต่ละดอกล้วนบานสะพรั่งอย่างขั่นแข็ง

นางลูบกลีบดอกก่อนยืมพลางเอ่ยถาม "ใครส่งมา"

"หลิน! แซ่หลินเจ้าค่ะ! ตาเผ่าอัปลักษณ์ผู้นั้นบอกว่าคุณชายหลินของพวกเขาส่งมาให้ฮูหนินเป็นของคล้ายเหงา!" ลีจื่อพูดจาฉับสน ทว่าผู้อื่นกลับฟังเข้าใจ

กู๋เจียนหลี่พยายามคิด คุณชายหลิน? ข้ารู้จักคุณชายแซ่หลินตั้งแต่เมื่อไร

จีจู้จิ่งเอ่ยปากอย่างเกียจคร้าน "ลืมแล้วหรือ ไฉนงานเลี้ยงร้อยบุปผา
ไม่กี่วันก่อนเขาเคยบอกว่าจะส่งดอกเสैयाมาให้เจ้า"

ภาพใบหน้าแย้มยิ้มประดับด้วยปากแดงพินขาวของหลินเซ่าถึง
ปรากฏขึ้นตรงหน้าในทันใด กู้เจี้ยนหลี่นี่ก็ออกในที่สุด

"เป็นเขานี่เอง ข้านี้กว่าเขาพูดไปอย่างนั้นเอง ไม่คิดว่าจะส่งมาจริงๆ
เสैयाกระถางนี้แค่เห็นก็รู้ว่าต้องสิ้นเปลืองความคิดความอ่าน" กู้เจี้ยนหลี่
กล่าว

จีจู้จิ่งใช้ลิ้นเลียฟัน เดินออกมาจากเงามืดด้านในประตู ขณะก้าวผ่าน
กู้เจี้ยนหลี่ก็ตะเท้าออกไปตามอำเภอใจ กระถางดอกไม้หนักอึ้งหล่นลงจาก
บันไดแล้วแตกเป็นเสี่ยงๆ ดอกไม้ที่บ้านสะพรั่งถูกทับด้วยดินในกระถาง
ลีจื่อกะพริบตาปริบๆ หันหลังวิ่งหนีไปด้วยความตกใจ

"โอ๊ะ ไม่ทันระวัง" จีจู้จิ่งกล่าวอย่างไม่อึ้งขังขอบ

กู้เจี้ยนหลี่มองเขาอย่างไม่ใคร่พอใจนัก

จีจู้จิ่งหันหน้ามามองตอบ สบตานางพลางเอ่ยถามด้วยท่าทาง
เกียจคร้าน "มีอะไร"

กู้เจี้ยนหลี่อยากจะพูดบางอย่างแต่ยังไว้จากนั้นก็ยื่นกล่องลูกกวาด
สีจิ้นในมือไปเบื้องหน้าจีจู้จิ่งพลางพูดอย่างฉุนๆ "ท่านโยนเจ้านี่ไปด้วย
เลยแล้วกัน"

จีจู้จิ่งจ้องตานางแล้วพลันสะบัดมือ ลูกกวาดสีจิ้นหลุดออกจาก
มือกู้เจี้ยนหลี่ กล่องอันประณีตลอยขึ้นก่อนตกลง ขณะตกถึงพื้นก็กระแทก
จนฝาเปิดออกเอง ลูกกวาดหลากสีที่อยู่ด้านในร่วงหล่นเต็มพื้น

สายตากู้เจี้ยนหลี่เลื่อนตามลูกกวาดสีจิ้น มองดูพวกมันกระเจา
เต็มพื้น นางเก็บสายตากลับมา ลูบมือตนเองก่อนกล่าวว่า "ท่านสะบัดลูก

มือข้า"

จี๋จู้จึงแค้นหัวเราะ "เป็นไปได้"

"เป็นความจริง ทั้งแดงทั้งขาว ทั้งแตกทั้งหักแล้ว ท่านดูสิ" กู้เจี้ยนหลี่ ยื่นมือไปตรงหน้าชายหนุ่ม

นิ้วเรียวยาวผ่องดงามหาได้มีร่องรอยถูกตีถูกกระแทกแต่อย่างใด

จี๋จู้จึงไม่มีทางสะบัดถูกมือนาง เขาจะไม่มีแม้แต่ความแม่นยำเพียงนี้ ได้อย่างไร แต่เขายังคงก้มหน้าตั้งใจมองดูมือของนาง ครูใหญ่ให้หลัง ก็จับมือนาง กุมมืออันบอบบางไว้ในฝ่ามือทั้งหมด นวดให้นางอย่าง เอาจริงเอาจังก่อนจะนำมาจ่อปากแล้วเป่าเบาๆ

เขาเหลือบตามองหญิงสาวแล้วเอ่ยถาม "ยังเจ็บหรือไม่"

กู้เจี้ยนหลี่โกหกด้วยท่าทางจริงจัง "เจ็บสิ ยังต้องนวดอีกนาน กว่าหาย"

จี๋จู้จึงนวดปลายนิ้วของนางต่ออย่างนุ่มนวลแล้วปล้นกระตุกมุมปากข้างหนึ่งเป็นรอยยิ้ม

กู้เจี้ยนหลี่ประหม่อมองสีหน้าเขา พลอยค่อยๆ กระดกมุมปากขึ้นตามแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "อย่าโมโหอีกเลย คราวหลังข้าจะไม่รับของจากผู้อื่นแล้ว"

สายตาจี้จู้จึงนิ่งค้างเล็กน้อย คล้ายว่ามีค้อนอันเล็กเคาะเบาๆ ลงบนหัวใจ เขาซ่อนตามองกู้เจี้ยนหลี่ ลากเสียงกล่าวเยาะเย้ย

"กู้เจี้ยนหลี่ พักนี้เจ้านิสัยเปลี่ยนไปอยู่บ้าง ตั้งครรภ์แล้วใช่หรือไม่"

กู้เจี้ยนหลี่อึ้งงัน เมื่อรู้สึกตัวก็สะบัดมือออก ใช้สองมือผลักจี๋จู้จึงมุ่นคิ้วพลงพุด "ท่านนำร่ำคาญจริงๆ เอาเรื่องเก่ามาล้อข้า! ข้าไม่เคยเห็นใครใจแคบเจ้าคิดเจ้าแค้นเกินกว่าท่านเลย!"

เพิ่งจะพูดจบก็เจี้ยนหลี่ก็พลันรู้สึกวิงเวียน จี๋จู่จึงรีบประคองนางไว้ ระยะเวลาห่างระหว่างคนทั้งสองพลันใกล้กันมากขึ้น ก็เจี้ยนหลี่หลบตาพลง พลิกเขาออก พูดอย่างไม่เป็นธรรมชาติ

"ท่านอย่ามองหน้าข้าใกล้ถึงเพียงนี้"

นางแสร้งทำเป็นไม่แยแส แต่นางจะไม่ถือสาใบหน้าที่แทบจะ เสียโฉมนี้ได้อย่างไรเล่า

"จีเจา ท่านนำรำคาญจริงๆ รังแกคนป่วย" ก็เจี้ยนหลี่ต่อว่า หมุนตัว เดินเข้าห้องด้วยความไม่พอใจ

นางอยากกลับไปนอนบนเตียง ขณะเดินผ่านโต๊ะเครื่องแป้งก็ คว้าค้อนกลมใหญ่ที่พาดอยู่บนพนักเก้าอี้มาปาใส่คันท่อนอง จากสองหลี่ แห่งเมืองหย่งอันที่งามเลิศล้ำกว่าผู้ใดกลายเป็นมีใบหน้าตะปุ่มตะป่ำ? ก็เจี้ยนหลี่ไม่กล้าคิดเลยจริงๆ

ทว่าเพียงไม่นานนางก็ไม่มีแรงจะไปคิดเรื่องนี้ได้แล้ว

เนื่องจากผ่านไปอีกเพียงสองวัน อาการป่วยของนางก็แยลงถึงขีดสุด ตุ่มแดงเปลี่ยนเป็นตุ่มพุพองแถบใหญ่ และยังทยอยกันกลายเป็นตุ่มหนอง ผิวแสบร้อน คนก็ใช้ขันตัวร้อนจนสติเลอะเลือน อ่อนเปลี้ยไปทั้งร่าง ลงจากเตียงไม่ไหว

ก็เจี้ยนหลี่ลืมหูลืมตาอย่างเลอะๆ เลื่อนๆ เอ่ยถามว่า "ข้าจะตายแล้ว ไช้หรือไม่"

จี๋จู่จึงไม่ตอบคำ ทายาที่ตุ่มพุพองบนแขนนางอย่างเงิบเงิบ

"เจ็บ เจ็บเหลือเกิน ทรมานเหลือเกิน..." ก็เจี้ยนหลี่สูดจุกด้วยความคับข้องใจ

จี๋จู่จึงห่มผ้าให้นางเสร็จก็เดินไปดื่มน้ำเย็น ก่อนจะกลับมา

นอนตะแคงทางฝั่งด้านนอกของเตียง หลับตาลงอย่างอิดโรยอยู่บ้าง

"กูเจี้ยนหลี่ พวกเรานอนกันเถอะ"

กูเจี้ยนหลี่หลับปาก หันหน้าไปมองใบหน้าด้านข้างที่ซบผอมของ จีอูจิ้ง นางรู้ว่าระยะนี้เขาก็ก็นิดเหนื่อยยิ่ง แต่นางก็ยังคงผลักเขาให้ตื่น

"ท่านต้องช่วยข้า"

จีอูจิ้งมุ่นคิ้ว ไม่ได้ลืมตา ถามด้วยเสียงแหบพร่า "เป็นอะไร"

"เลือดออกแล้ว..." กูเจี้ยนหลี่พูดเสียงเบา

จีอูจิ้งลืมตาแล้วถามว่า "แผลตรงนั้นเลือดออกอีกแล้ว?"

"ไม่ใช่แผล..." กูเจี้ยนหลี่อดจะกระดากไม่ได้ ถึงแม้จะไม่รู้จะเอ่ยปาก
เช่นไร ระดูที่ไม่เคยมาตรงเวลาเหตุใดจึงมาในเวลาอันพอดี

108

จิ๋วจิ้งยันตัวขึ้น ลูกไปจุดตะเกียงแล้วถึงได้เดินกลับมาข้างเตียง เขาก็มัดลงแหวกมูมหนึ่งของผ้าห่มบนตัวกุ้เจี้ยนหลี้ออก เผยให้เห็น ร่างกายท่อนบนที่สวมใส่เสื้อสีขาวบางๆ เพียงตัวเดียว เนื่องจากตุ่มพุพอง บนตัวนางต้องทายาทั้งสองชั่วยาม ทุกครั้งที่สวมเสื้อถอดเสื้อให้นาง จะเสียดสีกับตุ่มพุพอง ยิ่งทวีความทรมาน จิ๋วจิ้งจึงไม่ได้สวมชุดนอน ให้นาง สวมเพียงเสื้อกับกางเกงชั้นในตัวลั่นเท่านั้น

เรือนร่างขาวสะอาดอ่อนนุ่มที่เคยฉวีวรรณเนียนเกลี้ยงเกลาของ กุ้เจี้ยนหลี้อายนี้เต็มไปด้วยตุ่มพุพองและรอยแผล ไม่เพียงปราศจากความรู้สึกงดงาม ยังถึงขั้นชวนผวาอยู่บ้าง

จิ๋วจิ้งตรวจดูแขนของหญิงสาวอย่างละเอียด "ที่แขนไม่มีนี้ เลือดออกตรงที่ใด ขาหรือหลัง" เขาพูดพลางดึงผ้าห่มให้เปิดออกอีก จนเผยให้เห็นขาทั้งสองของนาง

"ไม่ใช่..." กู้เจี้ยนหลี่พูดเสียงเบา ยกมือจับแขนเสื้อสีขาวหิมะของชายหนุ่ม กำแน่นขึ้นทีละนิด

จี๋อู๋จิ้งซ้อนตามองนางด้วยความแปลกใจ เห็นนางตาแดง ท่าทางราวกับจะร้องไห้

"เจ็บจนร้องไห้อีกแล้ว? เหตุใดไม่หัดอดทนเสียบ้าง ซิงโล่วยังไม่ร้องให้ขี้มูกโปงเลย" จี๋อู๋จิ้งเยาะเย้ยนาง

"ไม่ใช่..."

จี๋อู๋จิ้งนั่งตะแคงบนเตียง งอนิ้วชี้สะกิดสันจมูกนางพลางพูดยิ้มๆ "กู้เจี้ยนหลี่ นอกจาก 'ไม่ใช่' ยังพูดอย่างอื่นเป็นหรือไม่"

กู้เจี้ยนหลี่กล่าวเชิงซ้ำ "สตรีฆ่าได้หยามไม่ได้ ยอมยืนตายดีกว่ามีชีวิตที่ต้องคุคุเขา..."

"พูดจาเหลวไหลเลอะเทอะอะไร ใช้ขึ้นจนแพ้แล้วหรือ" จี๋อู๋จิ้งโน้มตัว ใช้ฝ่ามืออังหน้าผากนาง "ไม่ได้ร้อนมากเสียหน่อย"

กู้เจี้ยนหลี่มองเขา คิดในใจว่าการล้มป่วยไม่ดีโดยแท้ แม้แต่ศักดิ์ศรีก็ไม่เหลือแล้ว

นางมองเห็นตนเองในสภาพซีดเซียวน่าอนาถจากในดวงตาเขา นางไม่อยากเห็นสภาพน่าเกลียดนี้ของตนเองจึงเบนสายตาลบแล้วพูดเสียงเบา

"ต้องเปลี่ยนกางเกง..."

จี๋อู๋จิ้งจับขากู้เจี้ยนหลี่ให้แยกออกจากกันจึงมองเห็นรอยเปื้อนสีแดงบนกางเกงชั้นในตัวสั้นสีขาวของนาง ยังไม่ทันเอ่ยปาก กู้เจี้ยนหลี่ก็รีบร้อนเอ๋อขึ้น

"ห้ามดำน้ำว่าขำๆ ยาก! ห้ามพูดส่งเดช! ห้ามจงใจพูดจากรำคาญ

ยั่วโมโหซ้ำด้วย!"

จี๋จื๊อจึงปรือตามองใบหน้าแดงเรื่อของนาง เอ่ยถามว่า "ยังมีข้อห้ามอะไรอีก"

กู่เจี้ยนหลีคิดเล็กน้อยก่อนจะพูดเสียงเบาอย่างร้อนตัวยิ่งกว่าเดิม "ห้ามมองสังเดช..."

จี๋จื๊อจึงหัวเราะเบาๆ กล่าวอย่างเกียจคร้าน "หากข้าปิดตาจนมองไม่เห็น ก็ทำได้แค่คำสั่งเดชแล้ว"

กู่เจี้ยนหลีทำหน้าละห้อยมองเขาพลางอ้อนวอนด้วยท่าทางน่าสงสารเป็นหนักหนา "ห้ามรังแกคนป่วย..."

"ยุ่งยากเพียงนี้เสียะ ไม่อยากยุ่งด้วยแล้ว" จี๋จื๊อจึงลากเสียงยาวอย่างเหนื่อยหน่าย อ้าปากหาพลางนอนลงข้างกายกู่เจี้ยนหลี แม้แต่ตาก็พริ้มหลับแล้ว

กู่เจี้ยนหลีหันหน้ามามองใบหน้าที่ใกล้เคียงกับของชายหนุ่ม นางยื่นมือผลักเขาเบาๆ อีกครั้ง ไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงแต่ผลักเบาๆ

ร่างกายนางไร้เรี่ยวแรง แค่ผลักเขาเบาๆ ยังกระเด็นถึงแผ่นบนแขน เจ็บยิ่งนัก

จี๋จื๊อจึงลืมหูลืมตามองดวงตาที่เปื่อยขึ้นของกู่เจี้ยนหลี ครู่ใหญ่เขาก็ลุกขึ้นห่มผ้าให้นางใหม่เพื่อไม่ให้นางถูกความเย็นจนเป็นหวัด ก่อนจะลูบศีรษะนางแล้วเอ่ยขึ้น

"รอประเดี๋ยว อาจจะไปต้มน้ำร้อนมาให้"

กู่เจี้ยนหลีไม่รู้ว่าจะคิดถึงอะไร สิ้นเลือดฝาดบนหน้าจึงเข้มข้นหลายส่วน นางพยักหน้าส่งๆ สายตากลับเบนหนี ไม่กล้ามองจี๋จื๊อแล้ว

เวลานี้ทุกคนเข้านอนแล้ว ย่อมไม่ได้เตรียมน้ำร้อนไว้ จี๋จื๋อจึงต้องต้มน้ำใหม่

เขาเดินออกจากห้องไปยังครัวเล็ก มองเห็นห้องหนังสือที่จัดให้เหล่าหมอลงวิชาใช้ทรมานในเวลากลางวันยังไม่ดับตะเกียงก็ประหลาดใจ มีแสงสีเหลืองอบอุ่นเรืองเรืองออกมา ช่องหน้าต่างสลักลายมีเงาร่างเพรียวบางของสตรีทอดอยู่ คงเป็นหลัวมู่เกอ

จี๋จื๋อจึงวิ่งสายตากลับ เดินไปก่อกองไฟที่ห้องครัว ปลอบให้น้ำต้มไปแล้วตนเองก็นั่งกลับไปยังห้องหนังสือ

เขาผลักเปิดประตูห้อง ยืนฟังกรอบประตูอย่างเกียจคร้านแล้วเอ่ยปากว่า "ดึกปานนี้เสีย"

หลัวมู่เกอคิดไม่ถึงเช่นกันว่าดึกปานนี้จะมีคนมา ได้ยินเสียงผลักประตูก็อดประหลาดใจเล็กน้อยไม่ได้ นางงยหน้ามองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงประตูแล้วพยักหน้าเบาๆ

"ศิษย์พี่ดึกปานนี้ก็ยังไม่นอนเช่นกัน"

"มาต้มน้ำร้อนให้นาง" จี๋จื๋อจึงว่าพลางเดินเข้าไปในห้อง

หลัวมู่เกอมองจี๋จื๋อจึงเดินเข้ามาใกล้ ในใจเกิดความเดือดดาลจากความเสียหายชนิดหนึ่ง ตั้งแต่ตอนยังเล็กที่นางได้รู้จักจี๋จื๋อจึงรู้แล้วว่าเขาเลือดเย็นไร้หัวใจ ทว่าไม่กี่วันมานี้นางกลับเห็นเขาดูแลเด็กคนนั้นกับกุ้เจียนหลีโดยแทบไม่ได้หลับได้นอน

ที่แท้เขาก็ดูแลคนอื่นเป็น

"ศึกษาไปถึงไหนแล้ว" จี๋จื๋อจึงเดินมาถึงหน้าโต๊ะแล้ว สายตาทะลุอยู่บนหนังสือเบื้องหน้าหลัวมู่เกอ เขากวาดสายตาผาดๆ ปราดเดียวก็มองเห็นคำว่า 'กุ'

ตำราที่หลัวมู่เกอดหัดบอดนอนอ่านไม่ได้เกี่ยวข้องกับใช้ทรพิษ
ขณะจู่จู่จึงมองเห็นสิ่งที่อยู่ในตำรา หลัวมู่เกอมืออาการลนลานอยู่
ชั่วพริบตา ทว่าเพียงพริบตาเดียวเท่านั้นนางก็เอ่ยปากอย่างเปิดเผย
ไร้กังวล

"ข้าไม่ได้ศึกษาว่าจะรักษาใช้ทรพิษอย่างไร แต่กำลังศึกษาพิษ
ในกายศิษย์พี่"

ใช้ทรพิษอันตรายเพียงไรเกี่ยวอันใดกับนาง คนทั้งเมืองหลวง
ตายเกลี้ยงแล้วเกี่ยวอันใดกับนาง

หลัวมู่เกอสีหน้าสบหนึ่ง สายตาเปิดเผยไร้กังวล

สองสามวันมานี้จู่จู่จึงมาสอบถามผลการศึกษาจากเหล่าหมอหลวง
ทุกวัน เขาถึงขั้นเปิดดูบันทึกเกี่ยวกับใช้ทรพิษในตำราแพทย์ด้วยตนเอง
คนทั้งเมืองหลวงล้วนกำลังให้ความสนใจกับใช้ทรพิษ แต่หลัวมู่เกอ
รู้เพียงว่าสีหน้าของศิษย์พี่แย่ลงทุกที หลายครั้งต้องอาศัยการฝังเข็ม
สกัดพิษไว้ นางรู้แคว່ว่าหากคันคว่ายากแก้พิษผงกร้อนใจออกมาไม่ได้
กู่ทั้งหมดจะเพียงช่วยยืดชีวิตเท่านั้น

ยืดชีวิตได้แล้วอย่างไร สุดท้ายก็กลับไปเป็นศิษย์พี่ในสมัยรุ่งโรจน์
เต็มที่ไม่ได้

นางอยากเห็นวันที่พิษของศิษย์พี่ถูกแก้ อยากเห็นศิษย์พี่ไม่ต้องถูก
พิษกับกู่เป็นตัวถ่วงอีกต่อไป กลับมาส่งางามมีมีที่สิ้นสุดเฉกเช่นในวันวาน

กู่เจี้ยนหลินนอนอยู่บนเตียง หม่อมมองมานบนเพดานเตียงด้วย
อารามลับสนงุนง วันนี้นะนางนอนสะลึมสะลือได้ยินหมอหลวงที่
ตรวจชีพจรให้นางพูดกันแว่วๆ ว่าวันนี้ตอนกลางวันสาวใช้ที่ติดใช้ทรพิษ

คนแรกในจวนตายแล้ว

กู่เจียนหลี่สัมผัสถึงรสชาติของความตายคือคลานมาใกล้ได้ลึกซึ่ง
เพียงนี้เป็นครั้งแรก นางมองดูร่างกายตนเองโรยราเน่าเปื่อยโดยที่ทำอะไร
ไม่ได้ ยามประสพภัยอันตรายฉับพลันนางสามารถกระโจนสู่ความตายได้
โดยไร้ซึ่งความกลัว แต่ความรู้สึกของการเผชิญหน้าโรคที่ไม่อาจรักษา
ได้แต่รอคอยความตายนั้นไม่ดีเลยจริงๆ ทั้งหวาดหวั่น อีกทั้งไม่เต็มใจ

นางคิดถึงบิดา คิดถึงพี่สาว คิดถึงคนในครอบครัว แต่เพื่อไม่ให้
พวกเขาเป็นห่วง นางได้ปิดบังเรื่องที่ตนติดไข้ทรพิษต่อคนในครอบครัว
จะกลายเป็นว่าถึงยามตายแล้วนางก็ไม่อาจได้พบหน้าคนในครอบครัว
เป็นครั้งสุดท้ายหรือไม่ ต้องตายอย่างโดดเดี่ยวตัวคนเดียวอยู่ในจวน
กว้างผิงป้อ? นางเกลียดการต้องตายอยู่ในสถานที่อย่างจวนกว้างผิงป้อ
แห่งนี้โดยแท้ หากมีชีวิตรอดต่อไปได้ นางอยากจะย้ายออกไปโดย
ไม่สนอะไรทั้งสิ้นจริงๆ

กู่เจียนหลี่นึกถึงจีจู่จิ่งขึ้นมาอีก ยิ่งเข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่าย
เขาก็เป็นเหมือนกันกระมัง มองดูตนเองโรยรา รอคอยเวลาตายมาถึง
อย่างจนปัญญา

'แอ็ด' ประตูห้องถูกผลักเปิด

กู่เจียนหลี่หันหน้าไปไม่เห็นจีจู่จิ่ง นางนั่งลงไปเล็กน้อย สายตา
เลื่อนลงถึงได้เห็นจีจิ่งโล่วตัวน้อย

"ซึ่งโล่ว? เจ้ามาได้อย่างไร" กู่เจียนหลี่ถามด้วยความประหลาดใจ

นัยน์ตาสุกสว่างของเด็กชายกลอกไปมา เขาโล่งใจ แต่กลับแสสร้ง
ทำท่าเหมือนไม่สนใจโดยดักล่าวว่า "ท่านไม่ได้ไปเยี่ยมข้าที่ห้องมาสองวัน
แล้ว ข้ามาดูว่าท่านตายหรือยัง"

กู่เจี้ยนหลี่ซหมวดคิ้ว นางเริ่มไม่ชอบยามไต้ยีนคำว่า 'ตาย' แล้ว
ทว่านางเห็นจีซิงโล่วเดินมาหากียินดีนัก

"ซิงโล่วเดินได้แล้ว" นางกระดกมูปากเบาๆ

จีซิงโล่วเคลื่อนตัวมาข้างเตียงกู่เจี้ยนหลี่อย่างเชื่องช้า ยามเดิน
มีอาการกระเผลกเผลก เนื่องด้วยตุ่มพุงของบ่นาซ้ายของเขาเป็นหนอง
หนักยิ่ง เจ็บเป็นหนักหนา

"ท่านร้องให้ซี้มูกโป่งแล้ว? ไม่เอาไหนเสียเลย" จีซิงโล่วกลอกตา

เขายากย่นมือไปเช็ดน้ำตาให้กู่เจี้ยนหลี่ แต่ครั้นยกมือ มองเห็น
มือน้อยๆ ที่ถูกห่อหุ้มไว้ของตนเอง หัวคิ้วก็มุ่นเข้าด้วยกันทันที ถูมมือ
บนมือทั้งสองข้างของเขาเป็นกู่เจี้ยนหลี่รีบเย็บให้เขาสวมในตอน
ที่ร่างกายนางมีอาการดีขึ้นเล็กน้อยเมื่อสองวันก่อนเพื่อไม่ให้เขาทนไม่ไหว
จนใช้มือเกา

จีซิงโล่วเคยเห็นบุตรชายอายุไม่กี่เดือนของคุณชายใหญ่สวมสิ่งนี้
มีแต่เด็กอมมือที่สวมเจ้านี้ เขามุ่นคิ้วพูดอย่างไม่พอใจ

"ท่านรีบดีขึ้นแล้วมาถอดให้ข้า! ท่านเป็นคนสวมก็ต้องเป็นคนถอด!"

เพ็งจะพูดจบจีซิงโล่วก็พลันวิ่งเวียน ล้มก้นจ้ำบ่าลงกับพื้น

"ซิงโล่ว!" กู่เจี้ยนหลี่อุทานเรียก

"ท่านตะโกนอะไร ข้ายังตื้ออยู่มาก!" มือน้อยๆ ที่สวมถูงมือของ
จีซิงโล่วยันพื้นพยายามจะลุกขึ้น แต่เดินมาจากห้องข้างๆ ก็ใช้แรงไปมาก
แล้ว ก้นเพ็งจะยกขึ้น แรงที่ขากลับตามไม่ทัน ล้มก้นจ้ำบ่าอีกครั้ง

เขาโมโหกับตนเอง ทำเสียงฮึดฮัด ลองอีกที!

จีจู่จ้งยกน้ำร้อนเข้ามาเห็นจีซิงโล่วใช้สองมือดันพื้น กระดกก้น
จะยันตัวลุกขึ้น เขาจึงวางอ่างไม้ที่ใส่น้ำร้อนไว้จนเต็มลงข้างเตียง จากนั้นก็

อ้อมเด็กชายขึ้นมา

ไม่ว่าจีซิงโล่วอยู่ต่อหน้าผู้อื่นจะตื้อตึงเพียงไร พอมาอยู่ในอ้อมแขน จีอู๋จิ่งก็เงิบเงียบร้อยทันที จีอู๋จิ่งอ้อมเขากลับห้องข้างๆ โดยไม่ได้พูดอะไร เช่นกัน จีซิงโล่วสบ่าของชายหนุ่ม หันหน้าไปแลบลิ้นปลิ้นตาใส่กู่เจี้ยนหลี่

กู่เจี้ยนหลี่ทำหน้าที่ทะเล้นเป็นครั้งแรกในชีวิตเลียนอย่างจีซิงโล่ว จีซิงโล่วเห็นแล้วหึงงัน

จีอู๋จิ่งวางเด็กชายลงบนเตียง ตะหน้าผากอีกฝ่ายก่อนกล่าวว่า "อย่าไปที่ใดส่งเดช"

จีซิงโล่วพยักหน้าอย่างเชื่องพังกแล้วถามว่า "เหตุใดนางอาการหนักกว่าข้าเสียได้ นาง...จะตายหรือไม่"

"ว่าง่ายๆ นอนเสีย" จีอู๋จิ่งสอดมูมผ้าห่มให้เขา

จีซิงโล่วไม่พูดอะไรแล้ว หลับตาลงอย่างเชื่องพัง เขารู้สึกวกู่เจี้ยนหลี่ไม่ตายแน่นอน คนที่หน้าตางดงามไม่มีทางตายไวปานนั้น เขาเองก็ไม่มีทางตายไว เพราะว่าเขาหน้าตางดงามเช่นกัน

จีอู๋จิ่งกลับไปห้องข้างๆ เห็นกู่เจี้ยนหลี่เอียงหน้ามองอ่างไม้ข้างเตียง อย่างเหม่อลอย

นางหันมามองเขาอย่างเชื่องช้า ถามหยั่งเชิงว่า "ไม่อาบได้หรือไม่"

จีอู๋จิ่งทำหน้าที่เด็ดฉันท "กู่เจี้ยนหลี่ เจ้าไม่สกปรกหรือไร"

กู่เจี้ยนหลี่งมปากด้วยความคับข้องใจ

จีอู๋จิ่งนั่งลงข้างเตียง แหวกผ้าห่มบนตัวหญิงสาวออก ถอดกางเกง ขึ้นในตัวผ้าบนขานางอย่างระมัดระวังยิ่ง พยายามไม่ให้สัมผัสถูกตุ่มพุงของบนขานาง

มือที่วางไว้ข้างตัวของกู๋เจี้ยนหลี่ค่อยๆ กำฝ่ามือตึงแน่น นางสูดจุมูก
รู้สึกเพียงว่าสายตาของจีอู่จิ้งเปรียบเสมือนทัศนียภาพที่ทรมานประเภทหนึ่ง
สำหรับนาง ใ้รู้ว่าไม่เคยถูกเขาเห็น แต่ครั้งก่อนๆ ล้วนเหลือบมองผ่านๆ
เท่านั้น ไหนเลยจะขายหน้าเท่าครั้งนี้

จีอู่จิ้งจับขาของนางยกขึ้นแล้วแยกออกจากกันด้วยกิริยาแช่มช้า
แผ่วเบา เพียงมองแวบเดียวสายตาเขาก็นิ่งค้างเล็กน้อย ก่อนรังสายตา
กลับอย่างรวดเร็ว ปิดผ้าที่แช่ในน้ำร้อนจนหมดแล้วเช็ดทำความสะอาด
คราบเลือดให้นาง

กู๋เจี้ยนหลี่น้ำตาพลันไหลพราก บอกไม่ถูกเช่นกันว่าเป็นอารมณ์
ความรู้สึกเช่นไร คับข้องใจ เกือบสิ้น หรือขายหน้า นางหยิบผ้าเช็ดหน้าใหม่
ที่ข้างเตียงมาคลุมหน้าตนเอง

จีอู่จิ้งซ่อนตามองนาง เย้ยถามว่า "นี่คือปิดหูขโมยกระดิ่งที่เขาว่ากัน
กระนั้นหรือ"

กู๋เจี้ยนหลี่สะอื้นเสียงเบา "ท่านหยุดพูด!"

จีอู่จิ้งวางผ้าเป็นนคราบลี้อดลงในอ่างซักทำความสะอาด สายตา
มองมือทั้งสองข้างของตนเอง อดที่จะชะงักอากัปกิริยาไม่ได้ คิดดูว่า
เขาจีเจาสังหารผู้คนมานับไม่ถ้วน สองมือเปื้อนเต็มไปด้วยเลือด แต่
วันหนึ่งมือคู่นี้ถึงกับมาเช็ดกันให้สดริ

给前任他叔冲喜 4

Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi 4

सानवानाकबपानआखओडिऊहमिन 4
ลิวเย่า เขียน
อวี แปด

จำนวน 328 หน้า
ราคา 389 บาท

Published originally under the title of 《给前任他叔冲喜》
(Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi) Vol.04
Author © 绿药 (Lyu Yao)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3418-7

ภาพประกอบ 權木
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ใครจะไปคาดคิดว่า... คนงามอันดับหนึ่งแห่งหอยอันจะมีวันที่เสียโฉม!

'กู่เจียนหลี่' ได้รู้ซึ่งแล้วว่า การที่เก๋ข้างหนึ่งเหยียบเข้าประตูนั้นเป็นเช่นไร
แม้สุดท้ายนางรอดจากความตายมาได้ แต่จะมีหน้าไปพบผู้ใดได้หรือ
ในเมื่อใบหน้าที่เคยงดงามยิ่ง... กลับเต็มไปด้วยตุ่มแผลเป็นเช่นนี้!

อีกทั้งนางยังต้องรับมือกับความริษยาของสตรีที่ยืนดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น
ใช้โอกาสยามนางหน้าตาอัปลักษณ์นี้มาทำร้ายกัน

เมื่อกู่เจียนหลี่ต้องพบเจอกับความยุ่งยากลำบาก
'ท่านอาคนตี' อย่าง 'จิ๋วจิ้ง' จะยอมอยู่เฉยได้อย่างไร
นางอยากย้ายออกไปอยู่ที่อื่น เขาก็จัดให้นางสมปรารถนา
ใครขวางหูขวางตานาง เขาก็จะทำจัดให้สิ้นในคราวเดียว!

香江文学城
WWW.JWXC.NET

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Tns. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกัวร์

ISBN 978-616-06-3418-7

9 786160 634187

ราคา 389 บาท